

Nekdo se sklone nad njim in ga objame v temi. In kakšna svetloba se mu zasveti! O, kakšno božično drevesce! Toda ne, to ni božično drevesce! Še nikdar ni videl takega drevesca. Vse se sveti, se bliska in okoli se sučejo same punčke. Ne, ne, to so dečki in dekllice v svetlih oblačilih. Vsi mu letijo nasproti, ga poljubljajo, vabijo s seboj in zdi se mu, kakor bi letel po zraku . . .

Pa zagleda mamico, ki se mu prijazno smehlja in ga vabi in vabi . . .

— „Mati! Mati! Ah, kako dobro je tukaj, mati!“

Zopet ga začno poljubljati otroci, on pa jim pripoveduje o tistih punčkah, ki jih je gledal po oknih.

„Kdo ste vi, dečki in dekllice?“ jih vpraša.

„Mi smo poklicani h Kristusovemu božičnemu drevescu“, mu odgovoré. Na ta dan podari naš Zveličar vsako leto tistim otrokom božično drevo, ki ga nimajo na zemlji.“

In deček je izvedel, da so ti dečki in dekllice bili nekoč ravno tako revni kakor on.

Nekateri izmed teh otrok so namreč zmrznili, drugi so umrli lakote, nekateri od udarcev, ali pa zato, ker niso imeli nikogar, da bi bil skrbel zanje.

In vsi ti so sedaj tukaj, vsi so kakor angeli, vsi pri Zveličarju, ki jim roke molí nasproti in blagoslavlja nje in njihove matere . . . Matere pa gledajo veselo na svoje sinove in hčere, se jim smejejo in jih poljubljajo s solzami v očeh. Tukaj je tako lepo, tako dobro . . .

Ko je napočilo jutro, so dobili hlapci za deskami truplo zmrzlega dečka, v kleti pa truplo zapuščene matere.

Rus. prip. — *Boleslav.*

Listje in cvetje.

Iz zaklada naših pregovorov.

32. Nikomur ne leté pečena piščeta v usta.

Dobra kuharica mora znati odgovor na dvoje vprašanje: „Kaj?“ pa „kako?“ Niso namreč vsa živila enake vrednosti; a tudi kuharska umetnija ima odločilno besedo. Če torej hoče kuharica pripraviti dobro kosilo, si mora izbrati kaj dobrega, pa tudi okusno pripraviti. Sicer pravijo, da je okus različen in da se o njem ne kaže prepirati; a nekaj živil je pa vendarle takih, da se o njih dobroti strinjajo vsaj v večini vsi ljudje. Takim prištevajo n. pr. kuretino in sicer mlajšo, t. j. piščeta. Pa menda tudi v tem so si precej edini, da so najboljša — pečena.

Zato pomeni pri navadnih ljudeh: obirati pečena piščeta, toliko, kakor izborno živeti. Zelo blagrujejo one, kateri si jih morejo čestokrat privoščiti, češ, kako so srečni!

A do tako ugodnega stanja, da bi bila gostokrat pečena piščeta na mizi, se ne more povspeti vsakdo! In kdor doseže kaj takega, se je moral veliko truditi, ali pa so se morali drugi pred njim in zanj. Saj se že vsakega koščka kruha drži pridnosti znoj, kaj šele take imenitne gostije! Težavna je torej pot do višjih služb; a tudi stanovske dolžnosti zahtevajo tem več skrbljivosti, čim višji je stan. Naj se suče reč, kakor se hoče, slednjic le pridemo do apostolovega: Brez dela ni jela, ali natančneje: „Kdor ne dela, naj ne je“ — posebno kaj boljšega ne!

Torej nas hoče ta pregovor prepričati, da tisti, ki so v takem blagostanju, da si smejo čestokrat privoščiti kaj boljšega, so si morali z velikim trudom in naporom pridobiti tako stanje; a tudi še pozneje je treba skrb in truda, če hočejo ostati v blagostanju. Pa tudi sploh velja za vse stanove, da mora pridno delati, kdor hoče pošteno in srečno živeti. (Piščeta ne prileté sama, treba jih je poiskati, kupiti; s tem pa še ni vse — treba jih je tudi še speči.)

„Internus.“

Vabilo k naročbi.

Nastopno leto je že deseto, kar je Vaš „Vrtec“ v oskrbi sedanjega urednika. Kdorkoli si je z zanimanjem ogledoval ta mladinski „Vrtec“, se je lahko prepričal, koliko truda smo si prizadejali — urednik in marljivi sodruđniki, da bi pripravili obilno dobrega, okusnega in tečnega sadja, lepega in vonjavega cvetja, koliko smo se trudili za dostojno olepšavo, za kratkočasno zabavo itd. Pridejali smo tudi zlasti za manjše čitatelje ukusno zasnovano gredico, v kateri skrbi „Angelček“ za koristno in veselo detinsko zabavo. Uredništvo je iz srca hvaležno vsem vrlim sodruđnikom in jih nujno prosi še daljne naklonjenosti, pa želi si še novih čvrstih delavcev. Trudili se bomo še dalje po izkušenem pravilu: „Starega ne vsega zavreči, novega ne vsega sprejeti“ za čimdalje večjo popolnost obeh listov. V to svrha je pa seveda treba obilno naročnikov. Zato pristopi tudi še „Upravništvo“ in lepo prosi vse blagohotne mladinaljube, naj naročajo, priporočajo in marljivo širijo „Vrtec“ in njega prilogo.

„Vrtec“ bo izhajal tudi v nastopnem letu v enakem redu in obsegu, kakor doslej. Cena „Vrtcu“ in „Angelčku“ je skupno 5 K 20 h. „Angelček“ se oddaje tudi posebej in stane na leto 1 K 20 h. (Na deset izvodov pod skupnim zavitkom se daje eden po vrhu.)

Naročnina in vsi spisi, namenjeni „Vrtcu“ in „Angelčku“, naj se pošiljajo kakor doslej, z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor v Ljubljani, ali pa Uredništvo „Vrtčevo“ v Ljubljani. (Sv. Petra cesta št. 78). V Ljubljani se naročnina oddaje tudi v „Katoliški Bukvarni“.

Priporočamo v nakup tudi poprejšnje letnike. Pri gospej Tomšičevi (Sv. Petra cesta št. 6) se dobivajo še letniki 1888—1893, vezani po 2 K 60 h; ako se jih pa kupi več skupno, se jim cena še zniža. — Pri uredništvu pa se dobiva: 1. „Vrtec“ letnik 1894—1900, vezan po 3 K; letnik 1901 po 3 K 40 h in 1902 po 4 K. — 2. „Angelček“ I.—VIII. teč. vezan po 80 h., IX. in X. pa po 1 K. Ako kdo kupi več izvodov hkrati, se cena še primerno zniža; kdor kupi vseh devet „Vrtcev“ in deset „Angelčkov“, jih dobi vezane za 26 K. — 3. „Mladinski glasi“, uglasbil P. Angelik Hribar (ponatis iz „Angelčka“) I. zvezek (s slikami) dvoglasno po 24 h, II. čvetoglasno po 40 h. — 4. „Nedolžnim srcem“, pesmi s slikami (ponatis iz „Vrtca“ in „Angelčka“) po 1 K 20 h kart. in 1 K 45 h lično v platnu.

Letna naročnina naj se blagovoli naprej plačevati, in kmalu poravnati, kjer je še kaj zaostalega.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.
